

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie połączonych do wspólnego rozpoznania odwołań G.M i J.W.
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dziewięć
stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszonych
w Monitorze Polskim z [...] r., poz. [...],
z udziałem A.D., A.G., M.K., M.M., M.P., Ł.P., J.S., W.W. oraz A.W.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 29 kwietnia 2026 r.,

- 1. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 1 w całości
i w punkcie 2 w części, co do J.W. i w tym zakresie
przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do
ponownego rozpatrzenia;**
- 2. oddala odwołanie G.M.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „Rada” lub „KRS”) uchwałą z [...] r. nr [...] (dalej: „Uchwała”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2024, poz. 1186, dalej: „u.KRS”), przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.D., A.G., M.K., M.M., M.P., Ł.P., J.S., W.W. oraz A.W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. (pkt 1) oraz nie przedstawiła takiego wniosku w stosunku do pozostałych uczestników postępowania, w tym odwołujących się G.M. i J.W. (pkt 2).

W uzasadnieniu Uchwały Rada w pierwszej kolejności zreferowała przebieg postępowania przed KRS, ze szczególnym uwzględnieniem stanowiska Zespołu Członków Rady o rekomendowaniu wybranych kandydatów Krajowej Radzie Sądownictwa na dziewięć wolnych stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., wraz z zaprezentowaniem uzasadnienia tej decyzji. Następnie Rada dokonała charakterystyki kandydatów biorących udział w postępowaniu konkursowym, wraz z przedstawieniem argumentacji o braku rekomendacji dla osób, które nie uzyskały poparcia KRS.

Odnosnie do G.M. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawiać wniosku o jego powołanie, gdyż kandydat legitymował się stosunkowo krótkim – na tle pozostałych uczestników postępowania – stażem w stosowaniu prawa administracyjnego, bowiem 8-letnim. Rada podkreśliła również, że kandydat nie prowadził działalności naukowo-dydaktycznej. Uwzględniając doświadczenie zawodowe odwołującego, Rada doszła do przekonania, że całościowa ocena jego dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawiała za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. Ponadto w głosowaniu na posiedzeniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. kandydat nie uzyskał żadnego głosu „tak” i otrzymał jedynie ocenę dostateczną, a zatem jedną z najniższych spośród przyznanych przez to *gremium* w ramach konkursu.

Z kolei w stosunku do J.W. Rada postanowiła nie przedstawiać wniosku o jej powołanie pomimo kilkunastoletniego stażu w stosowaniu prawa administracyjnego, w tym przeszło 16 lat w charakterze eksperta ds. legislacji oraz wcześniej pracy m.in. w sądzie powszechnym, gdyż całościowa ocena drogi zawodowej kandydatki nie

przemawiała za wystąpieniem o powołanie kandydatki do pełnienia urzędu na stanowisku asesora. Ponadto w głosowaniu na posiedzeniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. kandydatura odwołującej się nie uzyskała żadnego głosu „tak”.

Następnie Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że wszyscy kandydaci posiadają niezbędne kwalifikacje zawodowe, jednakże wyłącznie A.D., A.G., M.K., M.M., M.P., Ł.P., J.S., W.W. oraz A.W. spełniają je w stopniu uzasadniającym przedstawienie ich kandydatur Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Jako kryteria decydujące o wyborze Rada przyjęła: oceny kwalifikacyjne, opinie służbowe oraz doświadczenie zawodowe kandydatów. Ponadto, Rada uwzględniła stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. W zakresie doświadczenia zawodowego kandydatów, na które składa się zarówno staż pracy, jak też ilość i charakter pracy, Rada szczególne znaczenie przyznała praktycznemu stosowaniu przepisów prawa i postępowania administracyjnego, w tym doświadczeniu wynikającym z pracy w sądownictwie administracyjnym bądź styczności z sądownictwem administracyjnym, nie deprecjonując jednak także innych aktywności zawodowych uczestników postępowania nominacyjnego. Rada jednocześnie miała na uwadze uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, przedstawione przez nich opinie służbowe i rekomendacje, ich dorobek naukowo-dydaktyczno-szkoleniowy oraz aktywności mające na celu podnoszenie kwalifikacji zawodowych, a także poziom poparcia Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W..

Rada uznała, że wszyscy uczestnicy postępowania to bardzo dobrzy i dobrzy kandydaci, wśród których znalazły się osoby legitymujące się stopniem naukowym doktora. W ocenie KRS, kandydaci prezentują wysoki poziom merytoryczny, wykazują się bogatym dorobkiem zawodowym i posiadają odpowiedni poziom wiedzy w zakresie prawa i postępowania administracyjnego.

Rada wskazała również, że ocena merytoryczna wynikająca z oceny kwalifikacji oraz wszystkich załączonych dokumentów i ocena kompetencji, na którą składa się jakość pracy zawodowej świadczonej na różnych stanowiskach (obejmująca m.in. terminowość, jak i kulturę urzędowania), jak również wiedza

potwierdzona m.in. złożeniem egzaminu zawodowego wskazuje jednoznacznie – w ocenie Rady – na wybór przedstawionych w pkt. 1 Uchwały uczestników postępowania.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że wszyscy wybrani kandydaci wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej zaś ich obecne kwalifikacje merytoryczne odpowiadające wymogom orzekania w wojewódzkim sądzie administracyjnym dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków na stanowisku asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.

W uzasadnieniu wskazano, że:

1. A.D. przez ponad 18 lat pracował w WSA w W., w tym ponad 9 lat na stanowiskach asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego a od prawie 3 lat jest zatrudniony w NSA na stanowisku starszego asystenta sędziego. Systematycznie podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne (studia podyplomowe, aplikacja legislacyjna). Pełnił także funkcje społeczne. Jego praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako wyróżniające w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. również przyznało mu ocenę wyróżniającą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie jednogłośnej rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.
2. A.G. przez blisko 4 lata była zatrudniona w NSA, a od ponad 21 lat pracuje w WSA, w tym 20 lat na stanowiskach referendarza sądowego i starszego referendarza sądowego w WSA w W. Stale podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne. Jej praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako wyróżniające w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. również przyznało jej ocenę wyróżniającą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie jednogłośnej rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.
3. M.K. przez prawie 4 lata pracował w WSA w W. na stanowisku asystenta sędziego, a od blisko 16 lat jest zatrudniony w NSA, kolejno na stanowiskach

asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego. Systematycznie podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne (studia podyplomowe, złożenie egzaminu radcowskiego). Jest autorem referatu i członkiem Kolegium Redakcyjnego [...]. Jego praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako wyróżniające w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. przyznało mu ocenę bardzo dobrą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.

4. M.M. od ponad 19 lat pracuje w WSA w W., w tym ponad 10 lat na stanowiskach asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego, a od prawie 8 lat jako referendarz sądowy. Stale podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne (studia podyplomowe). Został powołany w skład zespołu redakcyjnego przygotowującego Biuletyn [...], wygłaszał prelekcje i referaty. Jego praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako wyróżniające w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. również przyznało mu ocenę wyróżniającą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.
5. M.P. przez ponad 19 lat pracował w WSA w W., w tym blisko 18 lat na stanowiskach asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego, a od półtora roku jest zatrudniony w NSA jako starszy asystent sędziego. Systematycznie podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne. Jest autorem bądź współautorem publikacji prawniczych. Jego praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako wyróżniające w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. również przyznało mu ocenę wyróżniającą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie jednogłośnie rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.
6. Ł.P. przez blisko 6 lat był zatrudniony w WSA w W., w tym 4 lata na stanowisku asystenta sędziego, a przez ponad 10 lat na stanowiskach asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego w NSA. Od ponad 4 lat wykonuje zawód radcy prawnego. Stale podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne (studia doktoranckie, złożenie egzaminu radcowskiego). Jego praca i kwalifikacje

zawodowe zostały ocenione jako bardzo dobre w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. przyznało mu ocenę dobrą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.

7. J.S. przez ponad 2 lata był zatrudniony na stanowisku asystenta sędziego w NSA, a od prawie 7 lat wykonuje zawód radcy prawnego. Legitymuje się stopniem naukowym doktora nauk prawnych, ukończył również studia na kierunku administracja. Posiada bogaty dorobek naukowo-dydaktyczny. Stale podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne. Jest autorem licznych publikacji naukowych. Jego praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako bardzo dobre plus w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. przyznało mu ocenę bardzo dobrą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.
8. W.W. przez ponad 10 lat był zatrudniony w WSA w W., w tym półtora roku na stanowisku asystenta sędziego a przez ponad 9 lat jako referendarz sądowy. Przez ponad 9 lat wykonywał zawód radcy prawnego, a od ponad roku pracuje w NSA na stanowisku starszego asystenta sędziego. Posiada także doświadczenie wynikające z pracy w różnych instytucjach państwowych. Stale podnosi swoje kwalifikacje merytoryczne (studia podyplomowe, seminarium doktoranckie, złożenie egzaminu radcowskiego). Jego praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako bardzo dobre, a w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji Kolegium WSA w W. przyznało mu ocenę wyróżniającą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.
9. A.W. przez 5 lat pracowała w WSA, a od ponad 13 lat jest zatrudniona w NSA, w tym przez ponad 9 lat na stanowiskach asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego, a od blisko 4 lat jako [...], przy czym od prawie roku dodatkowo powierzono jej pełnienie obowiązków na stanowisku radcy prawnego. Ukończyła również studia na kierunku administracja. Stale podnosi kwalifikacje merytoryczne (studia podyplomowe, złożenie egzaminu

radcowskiego). Jej praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione jako wyróżniające w sporządzonej na użytek konkursu ocenie kwalifikacji, a Kolegium WSA w W. również przyznało jej ocenę wyróżniającą. Rada podzieliła stanowisko zespołu w przedmiocie rekomendacji kandydatury i uznała, że w pełni zasługuje na powołanie.

Następnie KRS wskazała, że kandydaci przedstawieni do powołania posiadają rozległą wiedzę, popartą doświadczeniem praktycznym. Ich wysokie kwalifikacje merytoryczne znajdują odzwierciedlenie w ocenach kwalifikacyjnych, a także bardzo dobrych i wzorowych opiniach służbowych i rekomendacjach. O wysokim poziomie wiedzy prawniczej przedstawionych kandydatów świadczy przebieg ich drogi zawodowej, dążenie do doskonalenia umiejętności poprzez udział w różnych formach podnoszenia kwalifikacji bądź też realizowanie się na polu naukowo-dydaktycznym. Zdobyte kompetencje zawodowe, w połączeniu z predyspozycjami intelektualnymi, a także odpowiednimi cechami charakteru, jak odpowiedzialność, zaangażowanie i pracowitość, plasują ich w gronie osób zasługujących na szczególne wyróżnienie. Wysoka umiejętność stosowania prawa, a także wyjątkowa sumienność w wykonywaniu obowiązków zawodowych w pełni predestynują ich do podjęcia samodzielnej pracy orzeczniczej. Ponadto wszyscy wybrani kandydaci – w ocenie Rady – zasługują na miano specjalistów w dziedzinie prawa administracyjnego, bowiem ich przygotowanie merytoryczne do wykonywania obowiązków na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym zostało ocenione bardzo wysoko.

W ocenie Rady, kandydaci rekomendowani przez zespół, a wybrani przez Radę, z uwagi na wieloletnie, bogate i zróżnicowane doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, różnorodność i szerokie spektrum wykonywanych obowiązków, a także wnioski płynące z ocen ich pracy i kwalifikacji oraz opinii służbowych, zasługują na szczególne wyróżnienie, co czyni uzasadnionym przedstawienie ich Prezydentowi RP do powołania na dziewięć stanowisk asesorskich w WSA w W..

Oceniając pozostałych kandydatów, Rada miała na uwadze otrzymane przez nich oceny kwalifikacyjne, opinie służbowe, rekomendacje i uznała, że w przeważającej większości wykazują się wieloletnim doświadczeniem w stosowaniu

prawa administracyjnego. Rada uwzględniła, że posiadają również kwalifikacje zawodowe, uprawniające ich do ubiegania się o stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, które podwyższają, uczestnicząc m.in. w różnego rodzaju formach doskonalenia zawodowego. Wprawdzie pozostali uczestnicy postępowania posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali (z wyjątkami) oceny kwalifikacyjne wskazujące, że spełniają wymogi formalne do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w WSA w W., jednak nie wyróżniają się tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, jak wybrani kandydaci. Motywy braku ich wyboru – wobec niewypełnienia przez nich wszystkich kryteriów ocenianych łącznie w tak wysokim stopniu, jak kandydaci wybrani przez Radę – zostały przedstawione w Uchwale po charakterystyce ich sylwetek.

Rada dostrzegła, że wszyscy kandydaci – posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe i odpowiedni poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, jednak to wymienieni w pkt. 1 Uchwały kandydaci uzyskali najwyższe poparcie.

Rada, dokonując wyboru spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów, uznała, że to przedstawieni Prezydentowi w Uchwale kandydaci wyróżniają się na tle innych uczestników postępowania. W ocenie Rady, dotychczasowa wieloletnia praca zawodowa wybranych kandydatów daje gwarancję wykonywania przez nich obowiązków asesorskich na najwyższym poziomie merytorycznym. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, kandydaci ci posiadają najbardziej odpowiednie doświadczenie i najwyższe kwalifikacje do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Posiadają liczne wyjątkowo pochlebne opinie służbowe, z których wynika ich bardzo wysoki poziom merytoryczny, jak i predyspozycje osobowościowe do samodzielnego pełnienia obowiązków orzeczniczych.

Krajowa Rada Sądownictwa dokonując wyboru uwzględniła także opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W..

W ocenie Rady przedstawieni w pkt. 1 Uchwały kandydaci posiadają wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe, a także

wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

Rada wzięła pod uwagę – dokonując oceny łącznej – m.in. oceny kwalifikacyjne kandydatów, informacje dokumentujące ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie służbowe, rekomendacje, publikacje, opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia kandydatów.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatów wymienionych w pkt. 1 Uchwały zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności ogólny staż zawodowy, w tym doświadczenie zawodowe zdobyte w stosowaniu prawa administracyjnego, wysoki poziom wiedzy prawniczej, ugruntowanej praktyką zawodową, wnioski płynące z ocen ich pracy i kwalifikacji oraz licznych opinii służbowych, a także ocena Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. i systematyczne podnoszenie kwalifikacji przez udział w różnych formach doskonalenia zawodowego. Dodatkowo kandydaci wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

W końcowej części uzasadnienia Uchwały Rada przytoczyła wyniki głosowania nad kandydaturami.

W odwołaniu datowanym na 14 października 2025 r. G.M. zaskarżył uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa z 28 sierpnia 2025 r. nr [...] w części, tj. w zakresie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie A.D. i M.P. oraz w zakresie nieprzedstawienia G.M. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 34 ust. 1, 3 i 4 i art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez bezkrytyczne przyjęcie i nieszczegółowe oraz nierzetelne omówienie przez Radę wyników prac

zespołu członków KRS, podejmowanie przez Radę decyzji bez wszechstronnego rozważenia całości okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych zespołowi i Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z prawem oraz zgromadzonym materiałem, w tym m.in. wprowadzenia w konkursie kryterium nie przewidzianego w ustawie, tj. doświadczenia w pracy w sądownictwie administracyjnym z uszczerbkiem dla kryterium ustawowego, tj. stosowania przepisów prawa oraz niewzięcie pod uwagę m.in. faktu posiadania przez kandydata G.M. znacznie bogatszego i bardziej zróżnicowanego doświadczenia zawodowego w stosowaniu szeroko pojętego prawa w tym również pominięcia istotnej okoliczności, iż stanowiska zajmowane przez odwołującego posiadały przymiot samodzielnych stanowisk, zaś wyłoniona w konkursie kandydaci nigdy nie zajmowali stanowisk o charakterze samodzielnym jak i orzecznictwym oraz faktu członkostwa kandydata w Samorządowym Kolegium Odwoławczym, które ma charakter wysoce zbliżony do aplikowanego stanowiska, czy też faktu uczestnictwa kandydata w konferencjach naukowych i licznych oraz zróżnicowanych szkoleniach, a także faktu zdania z wynikiem pozytywnym egzaminu adwokackiego, jak również faktu posiadania doświadczenia praktycznego w rozpoznawaniu zarówno spraw podatkowych, egzekucyjnych jak i ogólnoadministracyjnych – co czyniło jego kandydaturę wyróżniającą na tle zakwestionowanych osób;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz oparcie się na częściowych wynikach pracy kandydata oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a nadto procedowaniem, w tym również zastosowania niejednorodnych i nieczytelnych kryteriów w zakresie doboru kandydatów na przedmiotowe stanowisko, w szczególności polegające na błędnym ustaleniu, że kandydat legitymuje się stosunkowo krótkim – na tle pozostałych uczestników postępowania – stażem w stosowaniu prawa

administracyjnego, bowiem 8-letnim w sytuacji gdy inny z kandydatów P. A.D. legitymował się przynajmniej porównywalnym stażem zawodowym, które doprowadziło do gorszego potraktowania odwołującego, naruszając zasady równego awansu i zasady równego dostępu do służby publicznej;

3. art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS, bowiem wydana Uchwała wbrew wymogom ustawowym pozbawiona jest uzasadnienia, które w kompleksowy sposób wyjaśniałoby przyczyny wydania rozstrzygnięcia o określonej treści, co świadczy przy tym również o braku wszechstronnego rozpatrzenia sprawy, w rezultacie przy sporządzeniu uzasadnienia w tak wysokim stopniu ogólności odwołujący pozbawiony został możliwości skonfrontowania się z rzeczywistymi powodami wydania przez KRS Uchwały m.in. w zakresie braku wyjaśnienia w uzasadnieniu Uchwały kryterium podnoszenia kwalifikacji przez udział w różnych formach doskonalenia zawodowego jak również wystąpienia sprzeczności pomiędzy pisemnymi motywami Uchwały w zakresie głosowania i oceny kandydatury G.M. przez Kolegium WSA w W. w kontekście wyrażonej bardzo dobrej opinii o odwołującym w toku posiedzenia plenarnego KRS referowania jego kandydatury przez członka zespołu opiniującego zespół;

II. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997, nr 78, poz. 483 ze zm., dalej: „Konstytucja RP”), poprzez ich błędną ich wykładnię polegającą na braku zachowania zasad równego traktowania kandydatów w toku przeprowadzonego konkursu.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie Uchwały w części, tj. w zakresie przedstawienia Prezydentowi wniosku o powołanie A.D. oraz M.P. oraz w zakresie nieprzedstawienia G.M. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. i przekazanie sprawy w ww. zakresie do ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa.

J.W., w odwołaniu datowanym na 13 października 2025 r., zaskarżyła pkt 2 Uchwały w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. oraz pkt 1 Uchwały w całości zarzucając naruszenie:

1. art. 6a § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych w związku z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP poprzez stosowanie kryteriów oceny kandydatów oraz przyjęcie pozamerytorycznych i pozaprawnych motywacji w zakresie doświadczenia zawodowego, które stawia osoby pracujące w instytucjach publicznych na samodzielnych stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego w gorszej sytuacji prawnej niż osoby pracujące w sądach administracyjnych, co prowadzi do naruszenia konstytucyjnej zasady równości, a także zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach;
2. art. 42 ust. 1, art. 33 ust. 1 i 2 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w zw. z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niewłaściwe ich zastosowanie polegające na zaniechaniu stosowania przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych w stosunku do wszystkich kandydatów ubiegających się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w WSA w W., co skutkuje brakiem wszechstronnego rozważenia sprawy, w szczególności pod kątem spełnienia przez wszystkich kandydatów kryteriów określonych w art. 6a § 1 pkt 1 i 2 p.u.s.a., a także narusza konstytucyjną zasadę równego traktowania oraz zasadę dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach;
3. art. 42 ust. 1, 33 ust. 1 i 2 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w zw. z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, o czym świadczy m.in. wybiórcze zestawienie w zaskarżonej uchwale okoliczności dotyczących poszczególnych kandydatów z kryteriami ustawowymi, które nie stanowi wyczerpującego wyjaśnienia dlaczego wskazani w pkt. 1 zaskarżonej uchwały kandydaci wypełniają kryteria ustawowe w wyższym stopniu niż odwołująca się, sugerowanie w zaskarżonej uchwale, iż wszyscy kandydaci, o których mowa w pkt. 1 zaskarżonej uchwały, mają zawodowy egzamin państwowy, co jest sprzeczne ze stanem faktycznym, a ponadto w zaskarżonej uchwale nie zostały wyjaśnione motywy odmiennego sposobu prezentacji sylwetek kandydatów w trakcie posiedzenia

lipcowego i sierpniowego KRS, w tym pomijania ważnych aspektów doświadczenia zawodowego, czy też pomniejszania innych osiągnięć, jak również w zaskarżonej Uchwale nie udzielono odpowiedzi na pytanie postawione na posiedzeniu przez jednego z członków KRS o brak rekomendacji mojej kandydatury, pomimo tego, że nie udzielono odpowiedzi na to pytanie na posiedzeniu Rady, co potwierdza, że w tym postępowaniu konkursowym nie były stosowane jasne, przejrzyste i sprawiedliwe kryteria ani nie były stosowane w równym stopniu przyjęte przez KRS kryteria oceny w stosunku do wszystkich kandydatów, co narusza konstytucyjną zasadę równego traktowania oraz zasadę dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Skarżąca w oparciu o powyższe zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonych punktów uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez KRS, ewentualnie uchylenie zaskarżonego pkt. 2 Uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Radę.

W związku z wniesionymi odwołaniami Krajowa Rada Sądownictwa nie złożyła odpowiedzi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Przedmiot postępowania w kwestii przedstawienia wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, a także asesora, wraz z dokonywaną w jego ramach oceną kandydata, ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W konsekwencji – w celu zabezpieczenia jednostki przed arbitralnością działań władzy publicznej rozstrzygającej jej sprawę – podlega ona kontroli sądowej w zakresie właściwym dla tego rodzaju, a więc pod kątem legalności oraz przestrzegania właściwych procedur prawnych, a także poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP zasad demokratycznego

państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania oraz równego dostępu do służby publicznej.

2. Stosownie do art. 44 ust. 1 u.KRS, w sprawach z odwołań od uchwał Rady dotyczących obsady stanowisk sędziowskich kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do badania, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznej oceny kandydatur na stanowisko sędziego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Kontrola podlega zatem co do zasady procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki merytoryczne, które zadecydowały o jej treści.

Jednocześnie należy zauważyć, że stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7 maja 2019 r., I NO 12/19: „Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

3. Artykuł 42 ust. 1 u.KRS nie określa wprost wymogów, jakie spełniać powinno uzasadnienie uchwały nominacyjnej KRS. Nie oznacza to jednak przyzwolenia na arbitralność działania Rady. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona, a decyzja Rady nie może być oderwana od ustawowych przesłanek ani od zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19 oraz z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego uzasadnienie uchwały służy po pierwsze wykazaniu, że została ona podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13). Po drugie, powinno umożliwiać osobom zainteresowanym poznanie motywów rozstrzygnięcia, a więc okoliczności, które przesądziły o rekomendacji

określonej kandydatury bądź braku. Po trzecie, uzasadnienie powinno umożliwiać Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli uchwały KRS w zakresie przewidzianym przez ustawę (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2019 r., I NO 38/19).

W szczególności należy podkreślić, że ograniczenie uzasadnienia jedynie do deskrypcji zgromadzonego w sprawie materiału nie odpowiada ani konotacji nazwy „uzasadnienie”, ani funkcjom, jakie uzasadnienie powinno pełnić (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 25 maja 2021 r., I NKRS 49/21; 16 czerwca 2021 r., I NKRS 29/21; 16 lutego 2022 r., I NKRS 149/21).

4. Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika ponadto, że z punktu widzenia ochrony interesów kandydatów na urząd sędziego, a także asesora, Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania wszystkich kandydatur. Wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata wybranego przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem własną sytuację i mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata rekomendowanego przez Radę (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; 15 grudnia 2021 r., I NKRS 122/21; 6 września 2023 r., I NKRS 102/22; 20 listopada 2024 r., I NKRS 20/24).

Powyższe nie neguje jednak obowiązku Rady do wyjaśnienia, jakie kryteria ocenne brała pod uwagę przy wyborze najlepszego – jej zdaniem – kandydata pretendującego do objęcia stanowiska. Zakres rozważań poświęconych analizie sytuacji pozostałych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od okoliczności danej sprawy. Powinien on być jednak szerszy w odniesieniu do kandydatów znajdujących się w zbliżonej sytuacji faktycznej, a więc lokujących się blisko granicy rozdzielającej kandydatury rekomendowane od nierekomendowanych (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; 2 lipca 2015 r., III KRS 25/15; 15 grudnia 2021 r., I NKRS 74/21).

5. W uzasadnieniu Uchwały Rada wprost wskazała, że „dokonała oceny wszystkich kandydatów, kierując się kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami służbowymi, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego” (k. 11 *verte*). Przy podejmowaniu decyzji Rada kierowała się zaś „ocenami

kwalifikacyjnymi, opiniami służbowymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Ponadto, Rada uwzględniła stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin związanych z działaniem organów administracji publicznej. Krajowa Rada Sądownictwa, w zakresie doświadczenia zawodowego kandydatów, na które składa się zarówno staż pracy, jak też ilość i charakter pracy, szczególne znaczenie przyznała praktycznemu stosowaniu przepisów prawa i postępowania administracyjnego, w tym ich doświadczeniu wynikającemu z pracy w sądownictwie administracyjnym bądź styczności z sądownictwem administracyjnym, nie deprecjonując jednak także innych aktywności zawodowych uczestników postępowania nominacyjnego. Rada jednocześnie miała na uwadze uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, przedstawione przez nich opinie służbowe i rekomendacje, ich dorobek naukowo-dydaktyczny oraz aktywności mające na celu podnoszenie kwalifikacji zawodowych, a także poziom poparcia Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.” (k. 64 *verte* – 65).

Zarówno podstawa dokonanej oceny, jak i przyjęte kryteria oceny, odpowiadają ustawie.

6. Z uzasadnienia Uchwały wynika, że „Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawić wniosku o powołanie Pani J.W.. Kandydatka posiada kilkunastoletni staż w stosowaniu prawa administracyjnego, w tym od ponad 16 lat jako ekspert ds. legislacji. Wcześniej pracowała m.in. w sądzie powszechnym. Rada miała na względzie doświadczenie zawodowe Pani J.W., jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia, zdaniem rady, za wystąpieniem o powołanie kandydatki do pełnienia urzędu na stanowisku asesora wojewódzkiego sądu administracyjnego. Ponadto w głosowaniu na posiedzeniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego nie uzyskała żadnego głosu” (k. 61 *verte*).

Już *prima facie* stwierdzić należy, że Uchwała w powyższym zakresie nie odpowiada standardom, o których mowa w pkt. 3 niniejszego uzasadnienia. Ponadto, biorąc pod uwagę wskazane w pkt. 5 kryteria oceny przyjęte przez Radę w ramach kontrolowanego postępowania konkursowego, zauważyć należy, że odwołująca – obok kilkunastoletniego stażu w stosowaniu prawa administracyjnego, a zatem dłuższego niż w przypadku części rekomendowanych kandydatów – wyróżnia się

posiadaniem stopnia doktora nauk prawnych (spośród dziewięciu kandydatów rekomendowanych przez Radę jedynie jeden posiada stopień naukowy doktora) oraz dorobkiem naukowo-dydaktycznym.

Ponadto odwołująca się uzyskała wyższą ocenę pracy i kwalifikacji zawodowych aniżeli dwoje rekomendowanych kandydatów oraz identyczną jak jedyny z rekomendowanych kandydatów posiadający stopień naukowy doktora. Odwołująca uzyskała również taki sam wynik w głosowaniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. jak dwoje rekomendowanych kandydatów i wyższą ocenę Kolegium aniżeli jeden z rekomendowanych kandydatów, a tożsamą z oceną dwójga rekomendowanych kandydatów.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy – w oparciu o uzasadnienie Uchwały – nie jest w stanie dokonać jej kontroli w zakresie przewidzianym przez ustawę. Podobnie treść uzasadnienia uniemożliwia odwołującej poznanie motywów rozstrzygnięcia. Zwrot „całościowa ocena dotychczasowej drogi zawodowej”, nawet przy uwzględnieniu kryteriów przyjętych w postępowaniu konkursowym, uniemożliwia bowiem odtworzenie racji, które stały u podstaw podjętej decyzji. Denotacja przytoczonego zwrotu jest bowiem na tyle szeroka, że nie pozwala nawet w przybliżeniu ustalić, które z przyjętych przez Radę kryteriów miały w przypadku odwołującej znaczenie rozstrzygające oraz dlaczego – przy uwzględnieniu wskazanych kryteriów – kandydaci rekomendowani zostali ocenieni wyżej. Powtórzyć przy tym należy, że w sytuacji, gdy – jak wynika z przedstawionych wyżej ustaleń – odwołująca legitymuje się kwalifikacjami i osiągnięciami zawodowymi lokującymi ją w grupie kandydatów znajdujących się w zbliżonej sytuacji faktycznej do części kandydatów rekomendowanych przez Radę, uzasadnienie Uchwały powinno w sposób bardziej szczegółowy wyjaśniać przyczyny, dla których została ona oceniona mniej korzystnie.

Z powyższych względów zasadny – w ocenie Sądu Najwyższego – jest zarzut braku wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, w szczególności niewyjaśnienia, dlaczego wskazani w pkt. 1 Uchwały kandydaci spełniają kryteria ustawowe w stopniu wyższym niż odwołująca. Jednocześnie wskazane braki uzasadnienia, uniemożliwiające dokonanie kontroli Uchwały przez pryzmat kryteriów ustawowych, czynią rozpatrzenie pozostałych zarzutów przedwczesnym.

7. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w punkcie 1. sentencji.

8. Odmienne przedstawia się sytuacja drugiego z odwołujących. Z uzasadnienia Uchwały wynika, że podstawą nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie G.M. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. był jego relatywnie krótki – ośmioletni – staż w stosowaniu prawa administracyjnego. Ponadto Rada wskazała na brak działalności naukowo-dydaktycznej kandydata, jak również na okoliczność nieuzyskania przez niego żadnego głosu „tak” w głosowaniu na posiedzeniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. oraz otrzymanie oceny dostatecznej, a zatem jednej z najniższych ocen przyznanych przez to *gremium* w toku konkursu.

Powyższa ocena znajduje potwierdzenie w pozostałej treści Uchwały. Wynika z niej bowiem, że kandydat – na tle osób rekomendowanych – legitymuje się relatywnie krótkim doświadczeniem w stosowaniu prawa administracyjnego. W szczególności, uwzględniając zakres zaskarżenia, zauważyć należy, że rekomendowani A.D. oraz M.P. posiadają dłuższy staż w stosowaniu prawa administracyjnego. Podniesiona w odwołaniu okoliczność, że pierwszy z nich na określonych etapach swojej kariery zawodowej zatrudniony był na stanowiskach woźnego sądowego, referenta stażysty, starszego referenta, sekretarza sądowego, starszego sekretarza sądowego oraz specjalisty, w żaden sposób – jak zdaje się sugerować odwołujący – nie deprecjonuje jego późniejszych doświadczeń zawodowych. Jak sam odwołujący wskazuje, kandydat ten pracował w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. przez ponad dziewięć lat na stanowiskach asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego, a od blisko trzech lat jest zatrudniony w Naczelnym Sądzie Administracyjnym na stanowisku starszego asystenta sędziego. Już samo to świadczy o dłuższym stażu w stosowaniu prawa administracyjnego w porównaniu z odwołującym.

Ponadto zauważyć należy, że – w świetle przyjętych przez Radę kryteriów ocennych – rekomendowany kandydat uzyskał wyróżniającą ocenę pracy i kwalifikacji zawodowych, podczas gdy odwołujący otrzymał ocenę bardzo dobrą minus. Jak wskazał sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. –

dokonujący oceny pracy i kwalifikacji zawodowych odwołującego, była ona konsekwencją „niezbyt długiego, ponieważ tylko trochę przekraczającego ustawowe minimum, stażu pracy w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa administracyjnego” (k. 45).

Dodatkowo rekomendowany kandydat w głosowaniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. uzyskał 6 głosów „tak”, 3 głosy „nie”, przy braku głosów „nieważnych”, a w konsekwencji ocenę wyróżniającą. Odwołujący natomiast nie uzyskał żadnego głosu „tak”, otrzymał natomiast 9 „nie”, przy braku głosów „nieważnych”, co przełożyło się na ocenę dostateczną.

Analogicznie sytuacja odwołującego kształtuje się na tle drugiego z objętych zakresem zaskarżenia rekomendowanych kandydatów – M.P. Kandydat ten od 1 kwietnia 2006 r. do 31 stycznia 2024 r. zatrudniony był w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., początkowo jako asystent sędziego, a następnie starszy asystent sędziego. Od 1 lutego 2024 r. jest natomiast zatrudniony w Naczelnym Sądzie Administracyjnym na stanowisku starszego asystenta sędziego. Uzyskał on również wyróżniającą ocenę pracy i kwalifikacji zawodowych, a w głosowaniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. otrzymał 7 głosów „tak”, 2 głosy „nie”, przy braku głosów „nieważnych”, co skutkowało oceną wyróżniającą.

9. Zauważyć należy, że zarówno sposób sformułowania zarzutów, jak i szeroka argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu odwołania, stanowią w istocie polemikę z dokonaną przez Radę oceną doświadczenia zawodowego kandydatów. Odwołujący przedstawia swoją aktywność zawodową, wskazując na jej związki z prawem administracyjnym, zmierzając w istocie do wykazania, że jego doświadczenie zawodowe powinno zostać ocenione wyżej niż doświadczenie kandydatów rekomendowanych.

Jednocześnie odwołujący pomija, że – jak wskazano w pkt. 3 niniejszego uzasadnienia – podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Nie ulega natomiast, że celem w tym zakresie odwołanie zmierza w istocie do podważenia dokonanej przez Radę oceny zgromadzonego w sprawie materiału.

Jednocześnie powtórzyć należy, że przyjęte przez Radę kryteria oceny, jak również sposób ich zastosowania, pozostają w pełni zgodne z ustawą. Wbrew

twierdzeniom odwołującego Rada nie wprowadziła pozaustawowego, bezwzględnego kryterium „doświadczenia pracy w sądownictwie administracyjnym”. Jak wskazano w pkt. 5 niniejszego uzasadnienia, Rada „szczególne znaczenie przyznała praktycznemu stosowaniu przepisów prawa i postępowania administracyjnego, w tym ich doświadczeniu wynikającemu z pracy w sądownictwie administracyjnym bądź styczności z sądownictwem administracyjnym, nie deprecjonując jednak także innych aktywności zawodowych uczestników postępowania nominacyjnego”. Takie ujęcie kryteriów oceny pozostaje w zgodności z art. 6a ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych.

W konsekwencji należy uznać, że Uchwała, w zakresie zaskarżenia, wydana została zgodnie z prawem. Z jej uzasadnienia jednoznacznie wynika co stało u podstaw decyzji Rady, w szczególności które, znajdujące oparcie w ustawie kryteria, zdecydowały o braku rekomendacji dla kandydatury odwołującego. Kryteria te zostały zastosowane w sposób jednolity, transparentny i w pełni korespondują z decyzją Rady.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznał, że odwołujący nie wykazał, aby Rada dopuściła się naruszenia prawa. Zważywszy na zakres zaskarżenia uznać należy, że Uchwała została podjęta w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa ustawowych kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych oraz przy zastosowaniu relewantnych przepisów prawa, z poszanowaniem zasad równego traktowania kandydatów, zaś wniesione odwołanie stanowi w istocie polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji kandydatów.

10. Z powyższych względów, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w punkcie 2. sentencji.

[P.Sz.]

[r.g.]